

Chci, aby mě příběh pohlcoval a drtil v emočním lisu, říká autor

Povídková tvorba stříbrského prozaika Jana Vavříčky se pozvolna dostává do povědomí širšího okruhu čtenářů. Autor, který se specializuje na oblast sci-fi a fantasy, vydal několik knížek v plzeňském Ason-klubu a v letošním roce se jeho povídky objevily i ve dvou sbírkách, na nichž se podílelo více autorů, v knize povídek Černá vdova a v antologii nesoucí název Zaslíbený věk trollí. Svou první povídku napsal Jan Vavříčka v roce 1997 a rok nato již obsadil třetí místo v soutěži „O stříbřitěslklý halmochron“

K žánru sci-fi Vavříčka inklinoval již od dětství

„Odkakživa jsem byl uchvácen výpravami do světa fantazie – oblíbil jsme si zejména knihy pánů Trosky a Verna. Jak jsem rostl, zjistil jsem, že žánr fantasy a sci-fi je mi natolik blízký, že jej musím vyhledávat dál a dál. Nepamatuji se přesně na onen zlom, kdy jsem příběhy nejen četl, ale začal i psát. S jistotou však vím, proč k tomu došlo. Začal jsem psát, protože mě některé knížky zklamaly, konec příběhu byl snadno předvídatelný a to mě rozčílilo. Řekl jsem si: Tak to ne! Já chci být příběhem překvapován, pohlčován a drcen v emočním lisu, který nemá slitování. Ano, to byl ten impuls, který mě dohnal k napsání první povídky,“ vzpomíná Jan Vavříčka. Tvůrčí cíle, které si před sebou vytyčil, nejsou bezvýznamné. Jeho umělecké ambice směle útočí až na tu úroveň lidských citů, která souvisí s dojetím. *„Toužím vytvořit povídku, která s člověkem začlouná a donutí ho říci: To je neuvěřitelné. Jak tohle mohl vymyslet? A právě v tom spočívá druhé puzení nutící mě tvořit. Touha být originální a přinášet lidem kvalitní četbu. Někdy je rozesmát, jindy rozplakat,“* světuje se autor.

Janu Vavříčkovi podle jeho slov zajišťuje tvůrčí potenciál vrozená schopnost „vymýšlet si“, kterou kombinuje se svými zážitky s filmů, literatury a vyprávění.

„Probírám si v hlavě různé varianty scénářů a pak se rozhodnu. Buď si vnitřně odhlasuji, že příběh není fádní a stojí za napsání, anebo jeho sepsání zavrhnu. K tvorbě mě určitě inspiruje i dílo ostatních. Čtu, přemýšlím, kritizuji, bádám nad tím, jak by ta či ona konkurenční povídka mohla být ještě lepší, a najednou je nápad na světě. Rozhodně nechci nikoho kopírovat, nikoho nenapodobuji, ale někdy si prostě řeknu – takovou povídku bych napsal také – a ze zdravé naštvanosti vznikne nový příběh,“ popisuje proces zrodu myšlenky mladý prozaik.

Vavříčka nachází zalíbení především v námětech a motivech, které jsou v dnešní době neuskutečnitelné.

„Rád píše o věcech, které nemůžeme v reálu zažít, například o cestování v čase, amputaci hlavy, kontrole cizí mysli i těla a podobně. Tím, jak příběh konstruuji, zároveň jej prožívám a to mi přináší velké potěšení,“ prozrazuje autor.

Od roku 1997 do současnosti Jan Vavříčka zabodoval v desítce soutěží. K jeho nejvýznamnějším úspěchům patří první místo v soutěži „O cenu barda Maligorda“ v již zmíněné soutěži „O stříbřitěslklý halmochron“, v níž byl Vavříčka oceněn nejvyšším postem hned ve dvou za sebou následujících ročnících, v letech 2001 a 2002.

„Nejvyšším oceněním mé práce pro mě však není nějaká cena či umístění, ale upřímná pochvala od čtenáře. Obrovskou radost mi udělali moji čtenáři tím, že mi finančně přispěli na

vznik mých knížek. Moc si toho cením a tímto jim mnohokrát děkuji,“ vzkazuje svým příznivcům vděčný prozaik.

Plzeňský deník, sobota 7.prosince 2002, Milena Písačková